

Capitolul 9

Marea întrebare: când?

Revin la cele amintite deja, și anume, că – așa cum spunea Pavel - vorbirea în alte limbi era un semn pentru iudeii necredincioși și nu pentru păgâni, căci Duhul Sfânt a spus: »*Voi vorbi poporului acestuia.*« (1 Corinteni 14,21) Ajuns la acest punct, n-am vrut să rămân aici, ci dimpotrivă să merg mai departe. Însă treptat, treptat am fost condus la o concluzie neliniștitoare. Încurcat, am observat că eu mă încurcam tot mai mult în convingerile mele. Mi-am zis: acum, când Trupul lui Hristos constă din oameni din toate națiunile, nu se mai pune problema universalității Bisericii. Pentru ce și pentru cine mai servește acest semn? De mai multe secole nimeni nu mai trebuie convins că mântuirea este și pentru oamenii care vorbesc altă limbă, de exemplu pentru elvețieni, francezi, englezi, chinezi, zulu, etc. De mai multe secole nimeni nu mai contestă aceasta. Și?!? Această logică severă m-a condus acolo unde eu nu voiam. Ca un iepure prins în capcană mă sugrumam tot mai mult, prin aceea că mă opuneam cu îndârjire. Noi toți știm: când Duhul Sfânt pune stăpânire pe un om, El nu-l lasă până când acesta nu se predă. Ieremia a făcut astfel de experiențe. El s-a împotrivit lui Dumnezeu, însă în cele din urmă a trebuit să spună: »*M-ai înduplecat, Doamne, și m-am, lăsat înduplecat*« (Ieremia 20,7).

Apostolul Pavel, maestru în logica biblică, care a vorbit în alte limbi mai mult decât toți, care a expus doctrina și limitele vorbirii în alte limbi, era dator să însuși să vestească și sfârșitul acesteia; sfârșitul constă în natura lucrurilor intrinseci, chiar și a celor mai bune. Tot așa de logic este să anulezi liniile de tren de rangul doi, dacă nimeni nu mai folosește trenul. Căci așa spune Pavel sub acțiunea Duhului Sfânt: »*limbile vor înceta*« (1 Corinteni 13,8).

Să păstrezi un semn, care pentru nimeni nu mai înseamnă ceva, ar fi tot așa de fără sens ca și cum ai lăsa indicatoarele de ocolire pe o stradă pe care lucrările de construcție s-au terminat demult.

De altfel, am găsit în Noul Testament afirmații care atenuau tot mai mult, care sunt tot așa de importante pe cât sunt și de neliniștitoare:

- a) Faptele Apostolilor 21: toți vorbesc în alte limbi.
- b) 1 Corinteni 12: nu toți vorbesc în alte limbi.
- c) 1 Corinteni 13: limbile vor înceta.

That`s the question

Da, vorbirea în alte limbi va înceta, dar când? That`s the question! – Aceasta este întrebarea! Până acum am pierdut o bătălie, nu, două bătălii, ba nu, chiar trei. Cu Biblia în mână a trebuit să recunosc:

1. că vorbirea în alte limbi în niciun caz nu se adresa oamenilor; acolo unde aceasta a fost practică, era vorba de o imitație falsă.
2. că ea era pentru iudeii necredincioși, și numai pentru ei, un semn al universalității mântuirii.
3. că a existat numai un fel de vorbire în alte limbi și nu două – așa cum am fost învățat pe baza unei interpretări superficiale.

Trebuie să spun, că aceste trei bătălii pierdute le consideram acum ca niște cuceriri și nu ca un fel de cal troian și nici ca „a cincea coloană”. Adevărul nu înstrăinează, el eliberează. Descoperirile mele au început să mă coste pierderea unor prietenii; dar mi-au rămas încă multe alte puncte comune și interese cu frații mei, că voiam să fiu îngrijorat să trimit un evident cal troian acolo de unde el venise. Eram hotărât să mă opun până la ultimul glonte.

Augustin

Între timp m-am informat și în istorie, cu toate că uneori nu aveam încredere în felul cum ea a fost scrisă. Ce au spus părinții Bisericii din vechime nu mi se părea oportun – contrar așteptărilor mele. Johannes Chrysostomos și Augustin (354-430) spun în comentariile lor la Scriptură, că darul vorbirii în alte limbi a încetat deja de mult timp. Augustin se exprimă în capitolul său „Homilectică la întâia epistolă a lui Ioan“ astfel: „Erau semne potrivite cu epoca lor. Ele au slujit, ca să vestească oamenilor de toate limbile venirea Duhului Sfânt, ca să dovedească, că Evanghelia lui Dumnezeu trebuia vestită tuturor limbilor lumii. Acest semn a avut loc, ca să vestească ceva, după aceea a dispărut.“

Drept urmare Augustin a scris aceasta aproape cu 1.700 de ani în urmă, ceea ce eu acum cu greu am aflat! Ce a învățat el și ce am descoperit eu din partea mea se explică de la sine: Biserica primară și chiar Biserica din timpul apostolilor a fost alcătuită tot mai mult din oameni care vorbeau limbi străine și drept urmare tot mai mult convinsă de universalitatea ofertei de mântuire. Când această realitate a devenit evidentă, nimeni nu mai trebuia convins că Dumnezeu „atât de mult a iubit lumea« și că El nu era numai Dumnezeuul lui Israel ci și Dumnezeuul națiunilor. După ce acest adevăr a devenit definitiv bine cunoscut în Biserică și chiar în lume, carisma, care era semnul acestui adevăr, precum și practicarea acestei carisma nu își mai avea justificarea. Dumnezeu a retras-o. Tot așa a făcut El și cu scriitorii inspirați. După Ioan și Apocalipsa scrisă de el, de mai bine de 19 secole nimeni nu a mai avut carisma să mai adauge pagini Bibliei. Dumnezeu a retras acest dar. În afară de unii încăpățânați, așa cum a fost Joseph Smith, presupusul autor inspirat al cărții mormonilor! În fond scrierea Noului Testament a fost și un dar al Duhului. Acest dar nu mai există. Lumea întreagă (în afara unor „ilumițați“) este convinsă de acest aspect – frații mișcării pentecostale tot așa ca și ceilalți.

Botezul Duhului Sfânt

Prin aceasta a început să se clatine puternic mult răspândita învățătură, potrivit căreia vorbirea în alte limbi ar fi semnul evident și indiscutabil al botezului cu Duhul Sfânt. În realitate vorbirea în alte limbi confirmă exclusiv că botezul cu Duhul Sfânt este intrarea propriu-zisă atât a iudeilor cât și a ne-iudeilor în unicul Trup al lui Hristos. Pavel descrie în felul următor scopul botezului cu Duhul Sfânt: *»Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.«* (1 Corinteni 12,13) Vorbirea în alte limbi a confirmat aceleora care nu voiau să creadă sau chiar împiedecau intrarea grecilor în Biserică. Și în privința aceasta am devenit învins până la consternare, când am văzut, că botezul cu Duhul Sfânt înseamnă cu totul altceva, decât eu am crezut până în momentul acela. Am fost învățat, mi s-a spus, băgându-mi în cap, că el servește ca acces la darurile Duhului, și acum un singur verset din Biblie, care vorbește despre botezul cu Duhul Sfânt, spune că prin el un iudeu și un om din altă limbă sunt formați într-un singur Trup, care există.

Am citit eu bine?

A trebuit să citesc de câteva ori acest verset, ca să mă asigur, că am citit corect: da, aceasta era ținta, și nu ceea ce ani la rând mi s-a băgat în cap. În sfârșit am înțeles, că prin acest botez cu Duhul Sfânt se înlătură dușmănia între popoare, punctele controversate, care-i despart și care îi agită unii împotriva altora. Duhul Sfânt contopește popoarele într-o națiune nouă, un trup nou: Biserica.

Așa cum fiecare boabă de strugure în parte, fiecare din altă viță, constituie la Masa Domnului un singur pahar, tot așa Duhul Sfânt, ca teasc dumnezeiesc, unește printr-un singur botez oameni de diferite limbi spre una și aceeași speranță (Efeseni 4,4-6). Ah, ce frumoase au fost acele

întâlniri internaționale, la care am luat parte, unde oameni de diferite rase, culturi, culoare a pielii, cântau într-un Duh cântări de laudă Domnului. Noi am constituit un singur trup. Aceasta este botezul cu Duhul Sfânt, spune Pavel, că iudeii și grecii sunt botezați într-un Duh ca să alcătuiască un singur trup. Și eu doresc să adaug: germani, spanioli, africani. Aleluia! Noi înșine suntem semnul, dovada intrării limbilor în internaționala lui Dumnezeu.

Un schimb de lovituri care se termină rău

Este așa, că eu am o natură de luptător. Da, eu am chiar un temperament agresiv. Îmi place să ating ținta. Dar în confruntarea cu Pavel a trebuit să sufăr unele înfrângeri.

Ca să-mi salvez onoarea, a trebuit pe de o parte să-mi întăresc apărarea și pe de altă parte să obțin cel puțin un gol.

Deoarece Pavel și „anti“ s-au cuibărit în tabăra mea, a trebuit să mă aștept la atacuri prin surprindere; dacă se întrevede că un duel se va termina cu înfrângere, atunci se face uz de arma secretă. Într-adevăr stă scris, că limbile vor înceta, dar *când?* Textul care spune aceasta, mai spune și, că și cunoașterea și prorociile vor înceta (1 Corinteni 13,8-10). Țac! Dar dacă primele două încă nu au încetat, de ce atunci darul al treilea să nu mai existe? Țac! Nu este hazard, să elimini pe unul și să păstrezi pe celelalte două! Țac și iarăși Țac! Aici mi-am încrucișat sabia cu unul care era împotriva vorbirii în limbi. Din nefericire m-am lovit de un adevărat d'Artagnan (din romanul „Cei trei mușchetari“ de A. Dumas). În loc ca flinta mea să facă „țac“, mi-a reușit numai un obosit Țaaa..., și apoi m-am văzut străpuns ca un pui în frigăruie. Ștregarul voia cu adevărat să mă pună în frigare.

Cunoașterea și prorocia

Am înțeles foarte repede, că în timpul acela, pe când Noul Testament nu era încă scris, când nici prorocia și nici cunoașterea nu erau scrise pe paginile lui, în adunările Bisericii primare trebuie să se fi dat spontan un cuvânt al cunoașterii și tot așa o zidire profetică spontană – lucrute prin Duhul (1 Corinteni 12,8). Pavel spune de altfel: »Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos« (Efeseni 3,3.4). Dar după ce cunoașterea și prorocia au fost scrise în Noul Testament, ele au luat sfârșit. (*„Prorocul Noului Testament este nu numai un predicator, ci este un predicator inspirat de Duhul Sfânt, prin care, atâta timp cât Noul Testament nu a fost scris, au fost date descoperiri noi, care se referă la noul timp al mântuirii“* – Biblia Scofield, explicație la 1 Corinteni 14,1) De atunci există numai o cunoaștere și o prorocie de rangul doi. Ele sunt numai comentarii la primele. Ele sunt explicații ale lor, interpretări ale lor, care niciodată nu mai pot adăuga ceva la ce este scris. Tot așa de puțin valoarea inspirației lor se poate compara cu prorocia și cunoașterea inițială, căci altfel ele ar trebui adăugate în Biblie. Aceasta au făcut mormonii cu tablele lumii noi a lui Joseph Smith. Și ele sunt, vă rog foarte mult, din aur! Ele sunt importante pentru mormoni, dar numai pentru ei. Alții au prorocii lor inspirați sau magicienii lor infailibili. Este semnul caracteristic al sectelor. Noile scrieri sunt considerate ca paralele la Biblie și sunt capabile să pună în umbră chiar și autoritatea și învățătura lor. Desigur sunt prorocii, ca aceea a lui Agab, care a prorocit o foamete (Faptele Apostolilor 11,28). Dar ea nu are nimic a face cu prorocia despre care vorbește Pavel: »fiind zidiți pe temelii apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos« (Efeseni 2,10). Există deci cunoașterea și prorocia de bază, cărora nimeni nu le poate adăuga ceva. Și despre această cunoaștere și prorocie de bază Pavel poate spune - și împreună cu el orice creștin - , că ele vor înceta. Și ele au încetat – odată cu ultimele rânduri scrise de autorul Apocalipsei. Căci aceasta înseamnă cuvintele: »Dar când va veni ce este desăvârșit« (1 Corinteni 13,10). Și Cuvântul lui Dumnezeu încheiat, desăvârșit, este punctul final al perfecțiunii. Stă scris: »Văd că tot ce este desăvârșit are margini: poruncile Tale sunt însă fără margini.« (Psalm 119,96).

Sub protecția altora

În ceea ce privește sfârșitul vorbirii în alte limbi, eu – ca mulți alții – eram umplut de ideea, că ea era legată de; »dar când va veni ce este desăvârșit«. Mi s-a spus așa de des și repetat, că am crezut fără să verific. Dar dacă stă scris, trebuie atunci să fie și adevărat; evident era așa. Dar fiind cuprins de bănuială, m-am hotărât ca eu însumi să citesc ce spune Duhul Sfânt despre aceasta. Și ce lovitură a trebuit să suport! Nu mai era d'Artagnan, cel care mi-a dat ultima lovitură, ci era Pavel însuși. Cu indignare am constatat odată mai mult, că am fost înșelat. În realitate Duhul Sfânt nu spune nimic în toată Biblia, că limbile vor înceta atunci când va veni ce este desăvârșit. A fost suficient să citesc în liniște Cuvântul lui Dumnezeu, ca să descopăr înșelătoria. Foarte simplu stă scris în trei versete – deseori citate greșit și cu intenții necinstite.

Citind versetele 8, 9 și 10 din 1 Corinteni 13, am găsit următoarele. Cel mai bine este să le citim împreună. Mai întâi versetul 8: »... *Prorociile se vor sfârși, limbile vor înceta, cunoștința va avea sfârșit.*« Aici nu este nici o neclaritate. Versetele următoare ne spun acum, ce va dispărea când va veni ce este desăvârșit. Să citim atenți versetul 9: »*Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte*«. Dar unde avem vorbirea în limbi? Noi o introducem în verset, ca s-o facem verosimilă, că ea va rămâne până va veni ce este desăvârșit. Dar nu stă nimic scris despre aceasta. Drept urmare dispariția vorbirii în alte limbi nu este legată ca celelalte două de venirea a ce este desăvârșit. Pavel nu spune așa ceva. Desigur nu. Am spus, și încă o dată am spus, am văzut, și încă odată am văzut: sfârșitul carismei vorbirii în alte limbi este legat de cu totul altceva: cu **scopul**, pentru care Dumnezeu a dat-o. Și acest **scop** a fost pe deplin atins, atunci când a fost în totalitate acceptat, că oamenii dintre națiuni pot avea parte în aceeași măsură la această mântuire a lui Iehova, ca și „acest popor“. După ce aceasta a fost acceptat și crezut în general și înainte de toate nu a mai fost contestat de nimeni, acest dar și-a pierdut justificarea pentru existență. Și tocmai acela care – într-o epocă când acest dar era pe deplin justificat – a știut mai bine decât oricine altul să se comporte cu acest dar, ne spune, călăuzit de Duhul Sfânt, : »limbile vor înceta«, sau altfel tradus: „nu vor mai continua să existe“.

Aceste »limbi ca de foc« s-au stins, nu la venirea ce este desăvârșit, dar din lipsă de materie combustibilă naturală: prezența „acestui popor“ și înainte de toate necredința lui față de mântuirea celorlalte popoare. Stelele – oricine o știe – sunt numai noaptea vizibile și folositoare. Lumina zilei le stinge. Tot așa vorbirea în alte limbi era de folos cu privire la întinericul unui Israel necredincios și împotrivor față de mântuirea oamenilor care vorbesc altă limbă. Darul s-a stins în mod foarte natural, atunci când lumina deplină a căzut pe chemarea păgânilor.

Următoarele puncte au anihilat complet împotrivirea mea:

Ca mulți alții, am încercat să parafrazez versetul 10 »dar când va veni ce este desăvârșit« cu posibila traducere „dar când cel desăvârșit va veni“. Și Cel desăvârșit în ochii mei era Domnul.

Să lăsăm pentru un moment acest punct de vedere în felul acesta. Prin aceasta versetul 8 ar spune că prorocia, cunoașterea și vorbirea în limbi vor înceta la revenirea lui Isus. Dar atunci de ce versetul 13 spune: »Acum dar rămân credința, nădejdea și dragostea«, și aceasta în opoziție cu celelalte trei, care vor înceta? După care eveniment vor rămâne ele? Căci este clar, că la revenirea lui Hristos și credința și nădejdea vor înceta (dragostea face excepție, căci ea va rămâne veșnic).

Deci dacă prorocia, cunoașterea și vorbirea în alte limbi vor înceta la revenirea lui Hristos, atunci împreună cu ele trebuie să dispară și credința și speranța – împreună și în același timp.

Aceasta ar însemna: șase lucruri rămân până va veni ce este desăvârșit, și anume, prorocia, cunoașterea, vorbirea în alte limbi, credința, nădejdea și dragostea!

Dar Duhul Sfânt precizează în această privință, că din aceste șase lucruri numai credința, nădejdea și dragostea vor continua să existe și vor dura mai mult decât celelalte trei.

Însă Duhul Sfânt spune, că credința și nădejdea rămân și ele vor supraviețui pe celelalte trei. Acestea trei trebuie deci să fi încetat mai înainte să înceteze credința și nădejdea, înainte de revenirea lui Isus Hristos.

Deci, când? Prezentăm aici succesiunea:

1. Cunoașterea și prorocia vor înceta la venirea a ceea ce este desăvârșit, și anume, când Cuvântul lui Dumnezeu va fi încheiat. Vorbirea în alte limbi va înceta când își va fi împlinit scopul, și anume, chemarea păgânilor va sta pe deplin în lumină și când sentința, al cărei purtător era, va fi căzută peste Israelul necredincios.
2. Nădejdea și credința nu vor înceta, ci vor rămâne până la revenirea lui Hristos.
3. Dragostea, care este cea mai mare, va dăinui și după revenirea lui Hristos, ea va rămâne veșnic.

Corabia se scufundă

De data aceasta am înțeles bine, cât de necinstit a fost din partea mea să insist așa de mult asupra unui detaliu, ca și cum eu aș fi fost apărătorul autorizat al doctrinei. Căci doctrina mea era ca o corabie găurită peste tot. Până atunci corabia era pe mare, acum marea era în corabie. Am încercat să astup unele găuri mici, în timp ce o latură întreagă a corăbiei era ruptă. A trebuit să părăsesc cât se poate de repede corabia - și m-am agățat tare de barca veche. Așa este inima omenească. Se împotrivesc lui Dumnezeu și a ceea ce este evident. Mai bine se frânge decât să se plece. Pe lângă aceasta, ce valoare avea înfrângerea mea, dacă pentru aceasta adevărul lui Dumnezeu triumfă? Cu sfârșitul capitolului 13 încă aș mai fi crezut cu plăcere în continuarea vorbirii în alte limbi. Dar de data aceasta inima nu mai era alături. Îmi era deajuns, cu explicații plauzibile să mai despic firul în patru. Locurile din Scriptură »în parte« (1 Corinteni 13,10), »când m-am făcut om mare« (1 Corinteni 13,11) și »dar atunci vom vedea față în față« (1 Corinteni 13,12), nu contribuiau la repararea corăbiei mele. Între timp Scriptura și analogiile ei mi-au devenit familiare. Am înțeles fără osteneală, că Pavel a trecut de la situația actuală, de la prezentul în parte la o concluzie viitoare, plină de glorie, când a spus: »dar atunci vom vedea față în față« - și că el face aceasta într-o frază, să nu ne uimească. Orice cititor permanent al Bibliei este obișnuit cu aceasta.

Pe când Domnul Isus a intrat în sinagoga din Nazaret, El a citit cunoscutul text din Isaia: »Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis ... să vestesc anul de îndurare al Domnului« (Luca 4,18-19). Aici El se oprește în mijlocul unei fraze. Și El o face intenționat. Căci între cele spuse și cuvântul următor al aceleiași fraze este o perioadă de 2000 de ani. Fraza citată vorbește despre prima Sa venire, următoarea de revenirea Sa în slavă. Se va plasa acum – sub pretextul, că ambele evenimente sunt prezentate în aceeași frază – prima venire a lui Hristos în secolul 20? Aceasta este ceea ce fac aceia care afirmă că vorbirea în alte limbi va continua, până când noi Îl vom vedea față în față. Simplu, pentru că stă în același capitol ca și fraza care spune: »dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.« Nu, nu vreau să am nimic cu aceasta; o astfel de interpretare capricioasă este demnă de martorii lui Iehova, dar nu de mine. O las mai bine iubitorilor de gimnastică la trapezul înalt.

Sărituri în aer

Un exemplu tipic pentru aceasta a fost următorul exemplu: un prieten drag a devenit carismatic și a sprijinit – cu orice preț – perpetuarea vorbirii în alte limbi; astfel mi-a făcut cunoscut următoarele gânduri: „Dacă vorbirea în alte limbi există astăzi numai ca o imitație, atunci ea nu a existat în realitate nici în primul secol, ci și atunci a fost ireală.“ „Căci Dumnezeu“, a continuat el, „este Același ieri, astăzi și în veci.“ Aceasta este cea mai frumoasă ilustrare a ceea ce se numește sofism. Tot așa de bine cineva ar putea spune: dacă nu mai sunt apostoli, care sunt în stare în timpul nostru să scrie Biblia, atunci nu au existat niciodată apostoli!

Cum s-ar putea explica cu această logică, că acest Dumnezeu, care cu siguranță niciodată nu-I pare rău de darurile Sale, care rămâne neschimbat ieri, astăzi și întotdeauna, a retras anumite revelații și semne?

Căci la Rusalii au fost trei semne care au însoțit primirea Duhului Sfânt:

1. Un zgomot mare, ca un vânt în furtună.
2. Limbi de foc vizibile și despărțite, care s-au așezat peste toți.
3. Vorbirea în alte limbi (Faptele Apostolilor 2,2-4).

Toți sunt de acord, că primele două semne **nu au continuat să existe**, cu toate că Dumnezeu nu a spus niciodată, că ele vor înceta. Ar fi corect, în Numele unui Dumnezeu, care nu Se schimbă niciodată, să se afirme: „Deoarece cele două semne nu mai există astăzi, ele nu au existat niciodată“? Pentru aceasta, - vai, ce interpretare care duce în rătăcire – se respinge dispariția celui de-al treilea semn, singurul, despre care Dumnezeu a spus că va înceta.

Puțin mai multă cunoștință biblică, vă rog!

Pentru mulți marea greutate constă în a admite, că anumite daruri ale Duhului folositoare Bisericii nu mai sunt prezente, în timp ce Biserica continuă să existe. Ei spun, dacă Biserica primară a avut nevoie de ele, cu cât mai mult are nevoie Biserica din timpul din urmă.

Această logică aparentă este lipsită de orice chibzuință și cunoștințe biblice. Cu ocazia unei discuții cu un prieten foarte drag despre această problemă, acesta a citat următoarele versete, deseori auzite: »Dumnezeu este același ieri, azi și în veci« și »darurile harului și chemarea lui Dumnezeu sunt de neregretat (irevocabile).“ În ochii lui era permanent actual, tot ce Dumnezeu a spus în Cuvântul Său. L-am întrebat apoi, de ce nu-și taie băieții împrejur și nu aduce jertfele și jertfele de tăiere prevăzute în Biblie, și nu merge la sărbătorile Domnului.

Gânditor a recunoscut, că a vorbit cu ușurătate. Căci cu toate că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac, anumite rânduieli nu mai sunt transmisibile la noi astăzi.

Mi-a zis, în privința aceasta: „Desigur, anumite practici din Vechiul Testament nu mai sunt valabile pentru noi astăzi, dar cu Noul Testament nu este același lucru, acesta este pentru noi. Trebuie să-l luăm în totalitatea lui și în mod deosebit cuvintele lui Isus Hristos.“

Am deschis Biblia în Noul Testament și i-am cerut explicarea cuvintelor lui Isus din Matei 10,5 și 6, unde El a trimis pe cei doisprezece apostoli și le-a poruncit: »Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel.«

Aceasta spune, că Evanghelia avea voie să fie vestită numai lui Israel, și nu națiunilor. „Accepti tu astăzi acest cuvânt al lui Isus?“, l-am întrebat.

A rămas un timp fără să vorbească, apoi a adăugat: „La aceasta nu m-am gândit.“

Deoarece amândoi credem în inspirația desăvârșită a Scripturii, că nicio prorocie de la Dumnezeu nu este lucrarea unei interpretări proprii și niciodată nu a fost adusă prin voia omului, ci oameni călăuziți de Duhul Sfânt au vorbit (2 Petru 1,21), l-am întrebat dacă acest dar, așa de necesar pentru zidirea Bisericii, al scrierii inspirate despre cunoștință și prorocie mai există. Fără să ezite, a răspuns: Nu. – Tu crezi că acest dar a încetat? Da. – Spune Biblia, după părerea ta, că acest dar a încetat? Nu. - Și totuși tu crezi că a încetat? Da. – Pentru că crezi, că acest dar a încetat, cu toate că Biblia nu scrie niciunde ceva despre aceasta, spune-mi, de ce nu crezi în încetarea vorbirii în alte limbi, când Biblia vorbește: »limbile vor înceta«?

Mana, pâinea din cer

Mult timp am fost împotriva ideii, că Dumnezeu ar putea retrage Bisericii unul sau mai multe daruri ale Duhului. A trebuit însă să ajung să înțeleg, că numai Dumnezeu rămâne și nu darurile Sale. Darul protecției oferit lui Iona de către curcubeie a fost retras, cu toate că el credea că are

nevoie de el (Iona 4,7-8). Dar prin faptul că el a pierdut planta de ricin, el nu a pierdut pe Dumnezeu său, căci dacă Domnul Își retrage darurile, El nu Se retrage.

Pentru comparație, și nu ca dovadă, adaug aici o învățătură, pe care am primit-o din istoria lui Israel în pustie: șase zile din șapte zile poporul Israel a primit darul manei din cer, pâinea care vine de sus, care S-a coborât pe pământ. În Egipt ei nu au avut acest dar, cu toate că Dumnezeu era și acolo cu ei. În pustie acest dar a fost un semn, ca să dovedească mai dinainte recolta bogată care îi aștepta în Canaan. Patruzeci de ani a ținut semnul. La sosirea lor în țara făgăduită mana a încetat. Dumnezeu a retras-o (Iosua 5,12). De ce? Deoarece ei aveau recolta țării. Darul, care era numai semnul și umbra lucrurilor făgăduite, s-a adevărit și a încetat.

Rezum această comparație în trei puncte:

1. Mana a fost dată israeliților în Egipt tot așa de puțin cum a dat Isus vorbirea în alte limbi în timpul lucrării Lui pe pământ.
2. Mana dată patruzeci de ani în pustie vestea recolta din Canaan, așa cum vorbirea în alte limbi vestea poporului iudeu recolta dintre păgâni (Faptele Apostolilor 2,17-21).
3. Darul manei a încetat în Canaan. Potrivit lui Pavel și vorbirea în alte limbi încetează, când recolta evidentă dintre păgâni nu va mai fi negată și tăgăduită.

Sfârșitul

Doresc să părăsesc terenul mereu problematic al comparațiilor și să vin la un adevăr dublu, care mi se impune prin caracterul lui doctrinar și în același timp absolut:

1. Judecata anunțată prin vorbirea în alte limbi (Isaia 28,11-13) a venit în chip dramatic în anul 70 asupra poporului necredincios Israel prin cucerirea Ierusalimului și răspândirea iudeilor în toată lumea.
2. Intrarea masivă a păgânilor (limbilor) în părtășia cu Dumnezeu, vestită și prin vorbirea în alte limbi, a avut loc în paralel cu punerea deoparte a lui Israel și exercitarea judecății asupra lui. Semnul s-a împlinit pe deplin. Tot așa cum s-a împlinit și marele »S-a isprăvit!« de la cruce, ceea ce respinge orice reînnoire a acestei jertfe. Tot așa vorbirea în alte limbi nu mai continuă, potrivit a ceea ce a prorocit Duhul Sfânt despre aceasta: »Limbile vor înceta« (1 Corinteni 13,8).

Capitolul 10

Se zidește pe sine însuși

Încă o dată trebuie să revin la fraza citată de mii de ori »*Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși*« (1 Corinteni 14,4). Această afirmație nu pune sub semnul întrebării încetarea vorbirii în alte limbi, pe care am discutat-o tocmai din belșug. Dacă mai vorbim încă o dată despre ea, o facem pentru a o privi într-un context istoric. Este ca și cum atunci când se vorbește despre inspirația Bibliei se spune: să spui că Biblia este inspirată de Dumnezeu nu înseamnă că prin aceasta ea se prelungește în sensul că vechilor pagini li se adaugă pagini noi.

Am văzut, că scopul vorbirii în alte limbi a fost să se dea un semn iudeilor care se împotriveau alegerii mai dinainte a păgânilor. Dar în timpul când acest adevăr mie îmi era cunoscut numai într-o oarecare măsură, m-am întrebat dacă acesta era singurul scop. Dacă da, atunci într-adevăr s-a terminat cu vorbirea în alte limbi. În acel timp împărtășam cu alții mii de ori ideea, că vorbirea în alte limbi slujea în primul rând spre zidirea sufletească a acelor care o practicau.

Mi s-a spus de foarte multe ori aceasta, ca și cum nu aș fi învățat această lecție. Cunoșteam acest cântec pe de rost. În acest stadiu încă copilăresc al cunoștințelor mele aveam sentimentul că acest text ar trebui să reducă la tăcere pe toți cei care negau actualitatea vorbirii în alte limbi. Era un dar al Duhului, pentru a te zidi însuși sufletește. Folosirea acestui text îmi oferea un oarecare sentiment de triumf. Mi se părea tot așa de absolut ca și »*Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea*« (Matei 16,18) pentru un catolic conservativ. Fiind din naștere catolic, curând m-am văzut constrâns să-mi reduc pretențiile cu privire la renumitul »*Tu ești Petru ...*«. Această armă, pe care eu în ignoranța mea euforică o priveam ca fiind absolută, s-a dovedit a fi o petardă plouată. Tot așa de plouată ca și celelalte, care nu vrea nicidecum să spună ceea ce spune Roma. După ce am fost deja jertfa mai multor asemenea rătăcirii, m-am hotărât să verific textul meu în întreg contextul capitolelor 12, 13 și 14 din 1 Corinteni. Am pornit de la zero și am citit cu mare atenție aceste capitole. Bomba a explodat nu la alții, ci la mine însumi.

Gândul călăuzitor

Care este gândul călăuzitor, firul roșu, în aceste trei capitole mari? – Ceilalți, binele general! În fiecare rând al acestui text stă binele celorlalți, zidirea sufletească a celorlalți este punctul central. Ca un leitmotiv se întâlnește mereu exprimat sub diferite forme: celălalt, celălalt, celălalt.

1. »... fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul *altora*« (capitolul 12,7).
2. »... ci mădularele să îngrijească deopotrivă *unele de altele*« (capitolul 12,25).
3. »... vorbește *oamenilor* spre zidire, sfătuire și mângâiere« (capitolul 14,3).
4. »... zidește sufletește *Biserica*« (capitolul 14,4).
5. »... pentru ca să capete *Biserica* zidire sufletească« (capitolul 14,5).
6. »... de ce folos *v-aș fi eu ...*« (capitolul 14,6).
7. »... *cine* va cunoaște ...« (capitolul 14,7).
8. »... *cine* se va pregăti de luptă?« (capitolul 14,8).
9. »... *cum* se va pricepe ce spuneți?« (capitolul 14,9).
10. »... în vederea zidirii sufletești a *Bisericii*« (capitolul 14,12).
11. »... *cum* va răspunde „Amin!“?« (capitolul 14,16).
12. »... când *el* nu știe ce spui« (capitolul 14,16).
13. »... dar *celălalt* nu rămâne zidit sufletește« (capitolul 14,17).
14. »... ca să învăț și pe *alții ...*« (capitolul 14,19).
15. »... toate să se facă spre zidirea sufletească« (*a altora*) (capitolul 14,26).
16. »... pentru ca *toți* să capete învățătură ...« (capitolul 14,31).
17. »... și *toți* să fie îmbărbătați« (capitolul 14,31).

18. Întreg capitolul 13 tratează despre dragoste, care în mod deosebit este un rod pentru alții, căci nici un pom nu poartă roade pentru sine însuși. Dar aici, în mijlocul acestui altruism general, care este scopul tuturor darurilor Duhului, înaintea egocentrismului apare modelul cel mai frumos: »Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși«. Cât de meschin, meschin, meschin, este aceasta! Să iei pentru tine o carisma, pe care Dumnezeu a dat-o să fie pentru alții! Ce egoism demn de condamnat! Și Pavel se exprimă cu această condamnare, când înfierează »... se zidește pe sine însuși ...« (Evrei 8,8); vai de hamsteri care strâng darurile Duhului Sfânt! Ticăloși sunt Samsoni, care folosesc Duhul producând mai multă neliniște decât să se lase călăuziți de El, și se folosesc de El ca și copiii, care nu cunosc nici măsură și nu au nici pricepere și iau totul pentru sine.

Mustrare

Priviți la proroci, spune Pavel. Acesta este exemplul, pe care trebuie să-l urmăm. Desigur, și voi înșivă veți fi zidiți prin daruri (este de la sine înțeles), dar zidiți sufletește cel puțin pe ceilalți; prorociți pentru alții, și nu pentru sine însuși. Dacă ochiul vede, el vede pentru tot corpul, și nu numai pentru sine însuși. El nu captează lumina numai pentru sine însuși, ci face parte de ea întregului corp. Piciorul nu merge numai pentru sine; el mișcă întreg corpul. În timpul când darul vorbirii în alte limbi avea deplina justificare a existenței lui, practicarea acestui dar când nu erau de față iudei necredincioși (cărora le era adresat) era cenzurat de către acela care stăpânea acest dar mai bine decât ceilalți. El stigmatiza pe oricine îl folosea fără ca mai înainte să se gândească bine ce face, sau îl folosea în scopuri proprii. Un preot se zidește sufletește pe sine însuși, dar în primul rând zidește pe alții. Și medicul se zidește sufletește pe sine însuși, dacă se folosește de conștiința proprie, dar el zidește sufletește și pe alții. Evanghelistul are avantaje proprii din carisma lui, dar sunt cei necredincioși care au folosea. Și tocmai practicarea prorociei o confruntă Pavel în această frază cunoscută cu vorbirea în alte limbi (1 Corinteni 14,4). Una zidea trupul, în timp ce cealaltă zidea numai pe acela care vorbea, și care era de neînțeles pentru ascultătorul simplu (1 Corinteni 14,11). Aceasta înseamnă, că acela care proceea atingea scopul, și anume – pe ceilalți, în timp ce vorbitorul în altă limbă nu-l atingea. »... se zidește pe sine însuși« nu este altceva decât un abuz, pe care Pavel îl condamnă. Și această mustrare, care vine de la acest maestru, care vorbea în alte limbi mai mult și mai bine decât ceilalți, trebuia să scuture pe acești palavragii din Corint, pe care el în alt loc îi numește »copii« (1 Corinteni 3,1; 14,20).

Deseori mă simt singuratic în descoperirile mele. Am avut parte de o surpriză plăcută, când am citit în cartea scrisă de pana lui John Stott „Despre botezul deplin“, că el a scris în același sens în care eu am scris în acest capitol: după ce a accentuat, că zidirea sufletească de sine nu este nicidecum în armonie cu zidirea sufletească din Noul Testament, el continuă: „... nu trebuie noi să recunoaștem, că aici este vorba de abuzarea de un dar? Ce vom spune noi despre un credincios, care – dotat cu darul de învățător – se învață numai pe sine însuși, sau despre un om, care are darul vindecării, care se vindecă numai pe sine? Este greu să justifici folosirea personală a unui dar, care a fost dat categoric pentru a fi folosit față de aproapele.“

Capitolul 11

Unde să se vorbească în alte limbi?

Această întrebare mi-a arătat din nou ideea mult răspândită în unele cercuri, după care, înainte de toate ar trebui să se vorbească în alte limbi „la sine“, „acasă“. Această idee este atribuită lui Pavel, că el ar fi dat-o corintenilor. Deci, m-am uitat ce a spus el în privința aceasta. Am căutat acest text, dar nu l-am găsit. Omule!, mi-am zis, pe seama cui ne distrăm aici? Nu, eu nu cred în omul invizibil din televizor. Oare toate versiunile Bibliei, în care m-am uitat, au făcut să dispară acest text și l-au făcut invizibil? Un text care mi-a fost prezentat ca fiind cuvântul apostolului? Singurul lucru, pe care l-am găsit, era: *»Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică, și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu«* (1 Corinteni 14,28). Aceasta este forma creștină cea mai simplă și cea mai elegantă să spui „taci!“. Dar nu stă nimic scris despre vorbirea în alte limbi la tine acasă. Unde să aibă loc vorbirea în limbi? Ca semn pentru „acest popor“ iudeu, trebuie să fie practică acolo unde erau iudei necredincioși, în acompaniamentul lor, în prezența lor. Acolo unde semnul avea posibilitatea să fie înțeles, și nu acolo unde nimeni nu-l înțelegea. Capitolul 2 din cartea Faptele Apostolilor este cel mai bun exemplu în privința aceasta. Semnul a apărut în prezența iudeilor din cincisprezece națiuni și trebuia să le facă clar, că „oricine“ poate primi iertarea păcatelor prin Dumnezeu și că Dumnezeu vrea să reverse Duhul Său peste *»orice făptură«*. Acolo trebuia să fie folosit acest semn, și nu la sine acasă sau în Biserică. Căci în Biserică Pavel spunea mai bine cinci cuvinte înțelese, care erau înțelese de toți, decât zece mii în altă limbă, pe care nu le înțelegea nimeni.

Pavel, ca apostol chemat al păgânilor, a avut ocazia mai mult decât toți ceilalți să vorbească în alte limbi în cadrul dorit de Dumnezeu; căci ca apostol al limbilor era pretutindeni și în contact și în conflict cu iudeii, și chiar cu frații lui iudei, care erau necredincioși în acest punct al doctrinei.

Dacă Pavel spune: *»Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți«*, prin aceasta el nu se referă la un număr mare de cuvinte. El nu intră în concurență cu corinteni. Nicidecum nu aceasta este intenția lui. Căci în ceea ce privește vorbirea fluentă și ușurința în expunere, el niciodată nu ar fi putut să-i întrecă pe corinteni vorbăreți. Dar în ceea ce privește *»înțelegerea«* (1 Corinteni 14,20), el vorbea mai mult decât ei. Nu numai pentru sine însuși sau înaintea credincioșilor, ci înaintea ochilor și urechilor necredincioșilor poporului acesta, pentru care au fost destinate aceste semne (1 Corinteni 14,22).

Luminile semaforului – oricine știe aceasta – sunt semne pentru cei care merg pe stradă. Ce s-ar gândi despre cei responsabili cu semnalizarea străzi, dacă ei ar aduna semafoarele ca să le facă să semnalizeze într-o sală a primăriei? Folosirea acestor semne în afara intersecției străzilor ar fi absurdă. La ce ar folosi acasă lumina verde a vorbirii în alte limbi, între proprii patru pereți, departe de acest popor, pentru care era destinată?

Căci ce voia să spună acest semn, este clar: că lumina era verde și prin aceasta trecerea spre toate limbile pământului s-a deschis, pentru ca aceștia să se alipească de ceata celor răscumparați de Isus Hristos.

O dovadă ca celelalte

Cineva probabil îmi va spune: Când Pavel a primit Duhul Sfânt, el, iudeul, nu vorbea încă în alte limbi. Aceasta ar fi fost necesară pentru el și pentru Anania, celălalt iudeu, care și-a pus mâinile peste el. Dar exact în cazul lor semnul nu era de nici un folos, căci atât lui cât și celuilalt Domnul Însuși i-a vestit prin cuvintele următoare, că Numele Domnului și Cuvântul Său va trece la oamenii tuturor limbilor: *»Căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea națiunilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel«* (Faptele Apostolilor 9,15) și *»Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit, și să auzi cuvinte din gura Lui; căci Îi vei fi martor față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai*

văzut și auzit» (Faptele Apostolilor 22,14-15). Pavel știa aceasta, și la fel și Anania. Semnul le-a fost dat tot așa de puțin cum se dă astăzi aceluia care știe că Evanghelia este pentru oamenii tuturor popoarelor, tuturor națiunilor, tuturor semințiilor și limbilor. Nici Pavel, nici Anania și nici noi nu contestăm acest adevăr. Semnul ar fi de prisos.

Nu împiedecați vorbirea în alte limbi

Un frate, căruia i-am spus aceste lucruri, mi-a pus într-o zi următoarea întrebare: De ce spune Pavel »... nu împiedecați vorbirea în alte limbi« (1 Corinteni 14,29)? Deoarece cu toată exagerările corintenilor și folosirea ei necugetată și ne la locul ei, ea este un dar al Duhului, pe care Pavel îl tutelează într-adevăr, dar pe care nicidecum nu vrea să-l sufoc. Atâta timp cât acest dar era necesar, Pavel nu putea să interzică folosirea lui – cu excepția cazului când era folosit în sens greșit. Darurilor și chemărilor lui Dumnezeu nu le urmează niciodată căința, așa cum vedem în cazul lui Samson. Puterea lui supraomenească era de asemenea un dar al lui Dumnezeu. Dar în lipsa lui de maturitate spirituală a folosit-o și a abuzat de ea – așa cum au făcut corintenii cu vorbirea în alte limbi. Puterea unuia și carisma celorlalți trebuia canalizată în scopuri mai bune, până când Duhul Sfânt a curmat folosirea ei.

Acest Cuvânt inspirat: »nu împiedecați vorbirea în alte limbi« doresc unii să-l înțeleagă neapărat în mod absolut. Sub nici un motiv nu se poate interzice vorbirea în alte limbi, aceasta este fapt și gata!

Acest fel de a studia așează pe Duhul Sfânt imediat în contradicție cu Sine Însuși, căci puțin mai înainte, în versetul 28, El spune: »Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă ...«. Aceasta înseamnă, vorbirea în alte limbi fără interpretare este interzisă. Ori omul acesta tace de la sine, ori i se interzice; dar el să tacă, spune Pavel.

Aceasta se numește: interzicerea vorbirii în alte limbi – ori eu nu mai înțeleg limba mea proprie.

Această metodă de a interzice vorbirea în alte limbi, se observă uneori în anumite comunități, în care se obișnuiește practicarea acestui „dar“. Se întâmplă că persoanele care sunt destinate, ca să zicem așa, tălmăcirii sunt rugate public să tacă.

Dacă deja în timpul când darul încă mai avea valabilitate, Pavel interzicea în anumite ocazii practicarea lui, de ce nu interzicem noi astăzi, deoarece el nu mai este în concordanță nici cu folosirea lui și văzut în timp nici cu vre-un model scris. Accentuez încă o dată, că ținerea cu tărie la acest dar este la fel de rea ca și credința în continuarea existenței darului deosebit al Duhului Sfânt referitor la inspirația Scripturii. Căci El ne-a dat-o, completă și încheiată.

Pavel nu a oprit pe Luca să scrie Evanghelia sa și cartea Faptele Apostolilor. El însuși a scris – mai mult decât toți ceilalți – epistole inspirate de Duhul. El ar fi putut spune cu privire la editarea cărților Noului Testament: nu vă împotriviți să se scrie – așa cum a spus despre vorbirea în alte limbi »nu împiedecați«. Dar a continua să se scrie sau să se vorbească în alte limbi, când Dumnezeu Însuși a pus capăt acestor daruri, aceasta este o chestiune care aparține domeniului celor mai periculoase erezii.

Numărul mare

Ceea ce consolidează pe unii și pune în nesiguranță pe alții este numărul mare de oameni care astăzi vorbesc în alte limbi. Odinioară acest fapt mi-a oferit siguranță. Îmi spuneam cu o anumită satisfacție: cu siguranță nu toți care vorbesc în alte limbi sunt ticăloși. Dar și atunci mania mea exagerată de a gândi asupra tuturor lucrurilor, se punea de-a curmezișul! (Între timp am înțeles că ea vine de la Dumnezeu, căci noi suntem chemați să-L iubim cu toate gândurile noastre.) Gândurile mele profunde înnorau deseori lipsa mea de împovărare, cu privire la argumentele mele. Îmi spuneam așa: numărul nu este nici o dovadă despre adevăr. Mulțimea, numărul celor care strigau »La moarte cu omul acesta și slobozește-ne pe Baraba« (Luca 23,18) era mai mare.

Cei 700 de milioane de mahomedani, care cred ce a învățat Mahomed, nu justifică corectitudinea acestei învățături. Sunt mult mai mulți oameni care cred în minunea de la Lourdes și doctrina care rezultă din aceasta, decât cei care vorbesc în alte limbi. Trebuie dar să acceptăm învățătura despre fecioara Maria pe baza numărului mare de adepți? Isus a fost singur, Ieremia și Pavel la fel. Dar ei erau cei care aveau dreptate. Și apoi au fost – vai, ce argument – unele nume mari în lumea evanghelizării, care de asemenea au venit la vorbirea în alte limbi, și la al căror renume s-a făcut mereu referință. Ca pe niște coji de banane, așa mi se împingeau sub picioare aceste nume, ca în felul acesta într-un mod elegant să mi se spună: „Ești mult prea mic, ca să dai apă acestora.” Dar ce pentru unii încă mai este un punct de referință, pentru mine nu mai este o referință; cu atât mai mult cu cât nume mult mai mari ale slujitorilor lui Dumnezeu cunoscuți pe plan mondial s-ar putea enumera, care se opun radical vorbirii în alte limbi.

Sub lupă

Cu câțiva ani în urmă am avut onoarea să întâlnesc pe acela care astăzi îmi este prezentat ca model al descoperirii vorbirii în limbi. El mi-a făcut cunoscut și alte descoperiri care nu au nimic a face cu tema noastră. Două din aceste descoperiri erau greșeli grave de doctrină. Aureola lui era un mit. Începând din ziua aceea l-am ascultat cu plăcere, însă nu prin acea ceață a renumelui, care îl înconjura, sau al perspectivei, care i se atribuia. Fără să-l privești cu lupa era de o statură spirituală respectabilă, dar totuși normală, și nimic mai mult. Atitudinile lui nu erau mai infailibile decât ale părintelui sfânt de la Roma, care este pentru iertarea păcatelor dar împotriva căsătoriei preoților. Dar aceasta este o altă chestiune, și anume a lor și nu a mea. A mea este să mă plec înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum a făcut Iov (Iov 23,12). Căci fie într-un fel sau altul noi trebuie să ne plecăm. Avem astfel pe de o parte Sfânta Scriptură, de neîntrecut, transcendentă; și pe de altă parte „evidențele“, „descoperirile“, „experiențele“, și alte atitudini renumite, despre care tocmai am vorbit. Eu trebuie să vorbesc despre aceste experiențe – împotriva voinței mele – care cel puțin sunt suspecte, ca să nu mai vorbim despre faptul grav, că ele au loc în afara timpului, în care Dumnezeu le-a dat ca semne pentru iudeii necredincioși.